GIOVANNI VERGA.

SICILIAANSCHE BOERENGER
(CAVALLERIA RUSTICANA).

XLV:-
555

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Pg 61920;

XLV :-
555

0010-75640742
0000103955

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Sicilia

(CAV

DRAM

Vertaling en

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

XLV 556

Siciliaansche Boereneer.

(CAVALLERIA RUSTICANA.)

DRAMA IN ÉÉN BEDRIJF,

naar het Italiaansch

VAN

GIOVANNI VERGA.

Vertaling en Tooneelbewerking naar de Duitsche uitgave,

MET EEN VOORWOORD,

DOOR

JAC. DE VOS.

ZAANDIJK,
J. HEIJNIS Tsz.

KON. BAT. GENOOTSCHAP VAN K. EN W.

Het is algeme
schilders, teeken
inspireerden, om
tot een op zich
nauw verwant k
componisten te
GOETHE'S Fau
lied — AMBRO
let en GOETHE
(Mignon) —
of the Shre
mung) — VERI
merry Wive
Het is een eig
vallen de compo
landgenoot heeft
schepping te die
MASSENET met
eene uitzondering
Toch meenen v
adellig werkt op
Zal de gewone

VOORWOORD.

Het is algemeen bekend, dat groote dramatische werken schilders, teekenaars, beeldhouwers, maar vooral componisten inspireerden, om in hunne kunst het dramatisch kunstwerk tot een op zich zelf staand, doch aan het oorspronkelijke nauw verwant kunstwerk om te scheppen. Om ons tot de componisten te bepalen, noemen wij slechts: GOUNOD met GOETHE'S Faust — SHAKESPEARE'S Romeo and Juliet — AMBROISE THOMAS met SHAKESPEARE'S Hamlet en GOETHE'S Wilhelm Meister's Lehrjahre (Mignon) — NICOLAÏ met SHAKESPEARE'S Taming of the Shrew (Der Widerspänstigen Zähmung) — VERDI met SHAKESPEARE'S Othello en the merry Wives of Windsor.

Het is een eigenaardig verschijnsel, dat in de meeste gevallen de componist het dramatisch werk van een nietlandgenoot heeft gekozen, om tot grondslag van zijne schepping te dienen. Behalve WAGNER, maakt ook o.m. MASSENET met zijn Manon Lescant en Le Cid eene uitzondering op dien regel.

Toch meenen wij te mogen aannemen, dat juist de muziek adeelig werkt op de kennis van het dramatisch kunstwerk. Zal de gewone opera-bezoeker, ja zelfs de melomaan, na

GOUNOD's Faust gehoord te hebben, inspiratie gevoelen om GOETHE's meesterwerk ter hand te nemen? Zal hij na NICOLAÏ's Lustige Weiber von Windsor genoten te hebben, zich gaan verlustigen in de lezing van SHAKESPEARE's Merry Wives of Windsor?

Wij betwijfelen het.

En toch was het een dramatisch kunstwerk van SHAKESPEARE of GOETHE, dat de geesten van een GOUNOD — THOMAS — VERDI — NICOLAÏ e.a. ontvlamde; want wij kunnen niet aannemen, dat de hoogst treurige libretto's hen inspireerden.

Om een tweeledig kunstwerk als eene Opera naar waarde te kunnen genieten, moet men wel degelijk het dramatisch kunstwerk, dat er den grondslag voor legde, in zijn geheel kennen.

Het is niet te verwonderen, dat PETRO MARCAGNI — kind van zijn tijd — zich geïnspireerd voelde door GIOVANNI VERGA's drama „Cavalleria rusticana".

Het ligt niet in onze bedoeling, eene beoordeeling te schrijven over MASCAGNI's liefelijke en populaire Opera, maar wel om op te wekken tot de kennismaking met het drama „Cavalleria rusticana". Waarheid; adellijk realisme; een dramatische vorm, afwijkend van het gewone, alledaagsche; maar daardoor des te krachtiger in uitwerking, kenmerken dit kunstwerk.

Wij kennen onder de hedendaagsche letterkundigen van Italië niet één, wiens arbeid met zooveel geestdrift ontvangen werd als GIOVANNI VERGA met zijn „Cavalleria rusticana". Door geheel Italië — in alle schouwburgen van de Alpen tot den Etna — deed het een zegetocht.

De titel „Cavalleria rusticana" is hoogst moeilijk in onze taal weer te geven, zoodat wij (met toestemming

van den Schrijver) dezen veranderden in „Siciliaansche Boereneer".

Omtrent de bedoeling van den Schrijver kunnen wij nog het volgende mededeelen:

Giovanni Verga schreef aan den regisseur van een théâter, waar zijn drama in studie was, o. a. het volgende:

„Ik kan van de kleine, karakteristieke, locale trekjes, zonder m'n arbeid te schaden, niets opofferen. Het stuk moet gegeven worden, zooals het geschreven is — of niet.

Het geheim en wellicht ook de moeilijkheid der vertooning ligt hierin, dat elke overdrijving ten zeerste vermeden moet worden. Ook de uitingen van den hevigsten hartstocht moeten met de grootste kalmte weergegeven worden, wil men het karakter van den Siciliaan naar waarheid teekenen. Het tooneel der uitdaging door den beet in 't oor bijv. moet met alle discretie gespeeld worden — de Siciliaan nl. raakt het oorlelletje even tusschen de lippen — de geringste overdrijving zou een belachelijke uitwerking hebben.

Het verlangen der tooneelspeelster, die Santuzza speelt, om aan het slot van het stuk nogmaals op het tooneel te verschijnen, is strijdig met de bedoeling. Santuzza na de doodende aanklacht nog eens op het tooneel te laten komen, is walgelijk! Zij pleegt het verraad in eene overweldigende uitbarsting van jaloezie, die haar op dat oogenblik geheel verblindt; want wanneer zij zich rekenschap had gegeven van de mogelijke gevolgen harer verklaring, dan zou geen woord haar over de lippen zijn gekomen, noch tegenover haar minnaar, noch tegenover Alsio.

Ik geef gaarne toe, dat het eene actrice onaangenaam aandoet, wanneer zij op het oogenblik der catastrophe niet en-scène is — maar dit verlangen is eene van de te misprijzen handelingen der heerschende tooneel-conventie. Het koste, wat het wil: de tooneelspeler verlangt — al is het

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

ook in strijd met alle rede en waarschijnlijkheid — op het tooneel te zijn, wanneer naar menschelijke berekening een applaudissement te verwachten is. Welnu, — de geheele rol van mijne heldin heeft ook niet één van die oogenblikken, zooals gewoonlijk door schrijvers als onmisbaar verlangd worden, om een applaudissement uit te lokken.

Het is van den Schrijver zeker niet heel galant! Maar eene actrice, die werkelijk haar kunst lief heeft, en die speelt ter wille van de kunst, zal 't hem vergeven, en heel goed weten, wanneer het drama succes heeft, dat dit hoofdzakelijk aan de vertolking van Santuzza te danken is...." enz.

Deze wenken mogen voldoende zijn en zullen er, hopen wij, toe bijdragen om dit belangwekkend drama ook in onze Nederlandsche schouwburgen voor het voetlicht te brengen. De vertolking eischt veel studie, eene artistieke, bezielende leiding; maar waar in ons vaderland de krachten daartoe aanwezig zijn, twijfelen wij niet, of „Sicilia'ansche Boereneer" zal een blijvende plaats op het répertoire onzer schouwburgen kunnen innemen.

De Vertaler.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERSONEN.

TURIDDO MACCA.

ALSIO, voerman.

LOLA, zijne vrouw.

SANTUZZA, geliefde van Turiddo.

NUNZIA, moeder van Turiddo.

BRASI, smid.

CAMILLA, zijne vrouw.

FILOMENA.

PIPPUZZA, koopvrouw in eieren.

Karabiniers.

Plaats der handeling:

EENE OPEN PLAATS IN EEN KLEIN SICILIAANSCH DORP.

Het stuk speelt in den tegenwoordigen tijd.

Een kleine en onregelmatige open plaats in een Siciliaansch dorp. — Op den achtergrond links leidt een schaduwrijke weg naar de kerk — een lage muur naast de kerk sluit de plek af; rechts achter bevindt zich tusschen twee cactusheggen (fichi d'India) de landweg. — Op den voorgrond rechts de herberg van moeder Nunzia, met een boven de deur hangenden groenen tak; vóór het huis eene kleine verkooptafel met eieren, brood en groenten, daarnaast een houten bank. — De herberg vormt den eenen hoek van een klein naar het dorp leidend slop; de andere hoek wordt gevormd door de kazerne der karabiniers — een gebouw van twee verdiepingen met het wapen van Italië boven de deuren. — Aan dezelfde zijde, meer naar achteren, de smederij van Brasi, met luifel. — Links aan het voorste huis is op de hoogte der eerste verdieping eene uitbouwing of terras aangebracht, beschaduwd door een pergola of afdak van wingerd; dan een slop, en ten laatste het huis van Filomena. — De gebouwen, zonder verf of pleister, opgetrokken van grauw lavasteen, zijn van boven vlak; de vensters zijn eenvoudige openingen, zonder ramen of ruiten. — De kerk is wit aangestreken. — Het portaal door een lederen voorhang afgesloten. — Naast het portaal eene in het vrije hangende klok.

EERSTE TOONEEL.

BRASI, (*komt van links op het tooneel, een bundel hooi op het hoofd dragend. — Hij werpt het neer onder de luifel.* — CAMILLA, (*op het terras, legt waschgoed op een hoop*). — Eenige vrouwen, (*gaan naar de kerk*). — Een boer, (*met den kin in de handen, zit onder de luifel van Brasi en neuriet voor zich heen.*) — *Er wordt geluid voor de Mis.* — FILOMENA, (*komt uit de herberg van Moeder* NUNZIA, *en draagt iets onder haar schort*).

Camilla, (*boven op de pergola*).

Inkoopen gedaan, Filomena?

Filomena.

We hebben vandaag toch Paschen, God zegene ons. (*gaat in het huis.*)

Camilla, (*tot Santuzza, die — het gelaat verborgen in een hoofddoek — zenuwachtig uit het slop links komt*).

Hé Santa, ga je ter biecht?

Santuzza, (*ziet op en gaat verder, zonder antwoord te geven*).

Brasi, (*van de smederij uit tot Camilla*).

Scheer je in huis, en bemoei je met je eigen rommel, kletskous!

Camilla, (*gaat in huis*).

Brasi, (*tot een karabinier, die op de trap der kazerne staat*).

Dat satansche wijf zoekt altijd ruzie. (*tot den boer onder het afdak.*) Zeg Beppo, kom 'ns mee. (*beiden gaan in de smederij.*)

Santuzza, (*aan de deur der herberg*).

Moeder Nunzia!

Nunzia, (*binnen*).

Wat is er?

Santuzza, (*luider*).

Moeder Nunzia!

Nunzia, (*verschijnt*).

Zoo! Ben jij 't? Wat moet je?

Santuzza.

Wees maar niet bang! Ik ga dadelijk weer weg. Zeg me alleen, of je zoon thuis is?

Nunzia.

Tot in huis loopt ze mijn zoon na! Hij is *niet* thuis.

KON. BAT. GENOOTSCHAP VAN K. EN W.

Santuzza.

O, heilige moeder Gods!

Nunzia.

Je weet toch wel, dat ik me met jullie gehaspel niet bemoei.

Santuzza, (*den hoofddoek terugslaande*).

O, moeder Nunzia, om Godswil — heb medelijden, zeg me, waar is je zoon?

Nunzia.

Wel, hij is gisterenmiddag naar Francosonte gegaan, om wijn te halen.

Filomena, (*vertoont zich beneden aan haar huisdeur — de handen op de heupen*).

Santuzza.

Niet waar! Gisterenavond was hij nog hier. Twee uur na het Ave Maria hebben ze hem nog gezien.

Nunzia.

Wat je zegt! Maar hij is van nacht niet thuis gekomen. Kom, ga mee naar binnen.

Santuzza.

Neen, moeder Nunzia, in jou huis zet ik geen voet. Ik kom niet binnen.

Brasi, (*onder het afdak*).

Zie je 't, Filomena, nou weet 'n mensch tenminste,

dat het vandaag Paschen is, en ik geloof, als zoo'n schoonmoeder met haar schoondochter weer vrede sluiten, dat wij met z'n beidjes dan ook wel weer 'ns een aardigheidje mogen uithalen.

Filomena (*gaat in het huis terug*).

Wil je wel eens zwijgen, ouwe zondaar.

Nunzia, (*luid tot Santuzza*).

Spreek nou eindelijk 'ns op, wat is er met m'n zoon?

Santuzza.

Schreeuw toch zoo niet, moeder Nunzia!

Pippuzza, (*komt met een korf aan den arm uit het slop achter rechts en roept*).

Eieren! Versche eieren! (*tot Nunzia*). Eieren, moeder Nunzia?

Nunzia.

Drie voor 2 soldi, als je ze daarvoor geven wil — kijk, ik heb meer dan genoeg! (*Wijst op de tafel*).

Pippuzza.

Dan eet ik ze liever dadelijk zelf op. Ik heb kinderen thuis, die mogen toch ook wel eens weten, dat het Paschen is. (*Zij wil gaan*).

Brasi.

Zoo moeder Nunzia, ook niet ter biecht geweest?

Nunzia, (*zonder acht op hem te slaan tot Pippuzza*).

Nou, komaan, omdat het vandaag Paschen is, per stuk 'n soldo. Ik neem er twaalf; doe daar nu één in, om het dozijn vol te maken. Hier de andere, maar pas op, dat je ze niet kneust. Hier heb je ook je geld! Kijk 'ns, ... je krijgt een handvol koper!

Brasi.

Hoor eens, Pippuzza, wij zullen ook zaken doen, wij met zijn beidjes; kom maar 'ns mee. (*brengt haar in het slop links.*)

Nunzia, (*tot Santuzza*).

Vertel nou op — wat weet je van m'n Turiddo?

Santuzza.

Niets! —

Nunzia.

Waar is hij van nacht geweest? Want hij is niet tehuis gekomen.

Santusza, (*verbergt haar gelaat met den doek — snikkend*).

Ach! moeder Nunzia, vraag me niets; je stoot me het mes nog dieper in 't hart.

Nunzia.

Dus weet je toch, waar m'n Turiddo geweest is?

Alsio, (*uit het eerste slop rechts komend, met een flesch in de hand*).

Zeg ouwe, we hebben toch nog wel van die oude goeie .... je weet wel, die van zes soldi?

Nunzia.

Ik zal 'ns zien; Turiddo zou ze vandaag uit Francosonte meebrengen.

Alsio.

Je zoon Turiddo? — Wel *die* is nog hier. Vanmorgen heb ik hem gezien, hij draagt immers de rooie Bersaglieri-muts?

Camilla, (*verschijnt weer op het terras*).

Santuzza, (*neemt Alsio de flesch uit de hand en geeft haar aan Nunzia*).

Ga toch 'ns zien, of er nog van dien wijn is. (*Nunzia verdwijnt in de herberg.*)

Alsio.

Men kan 't al merken, dat je hier tot het huis behoort, Santa!

Camilla, (*op het terras*).

Ben je gekomen, om 't Paaschfeest met je vrouw, de mooie Lola, te vieren?

Alsio.

Dat geloof ik! Met de groote feesten mag men warempel wel 'ns thuis zijn.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Filomena, (*verschijnt met den doek over haar arm op den drempel van haar huis — naar boven tot Camilla roepend*).

Zeg, moet je niet naar de Mis? Je hebt het zeker niet van noode?

Brasi, (*haastig van links*).

Ze komt al — ze komt! Hé Alsio — dat treft goed! Kun je 'n vracht naar Militello aannemen?

Alsio.

Morgen, ja! Vandaag is 't een feestdag, meester Brasi, dan wil ik het er thuis 'ns van nemen.

Filomena.

Vergooi je geld op vastenavond buitenshuis; maar met Kerstmis en Paschen verteer het dan thuis.

Camilla, (*tot Alsio*).

En wat zegt je vrouw er van, dat ze je maar alleen met Paschen en Kerstmis ziet?

Alsio.

Wat zou ze zeggen?

Nunzia, (*komt met de gevulde flesch. Zij heeft een toegevouwen doek op den arm en legt dien op de tafel*).

Die is nog beter dan de laatste, Alsio; daar hoor ik nog van, als jullie hem al binnen hebt. Wel bekome 't je! Achttien soldi!

Filomena.

Maar Alisio, je moet zoo onverschillig niet praten, als je zoo'n mooie, jonge vrouw hebt....

Alsio.

Och kom! M'n vrouw kent me en weet, wat haar past. (*twee karabiniers komen uit de kazerne en gaan naar de kerk.*) Ik kan thuis, Goddank! zelf mijn zaakjes best opknappen — voor mij zijn die pluimridders niet noodig (*op de karabiniers wijzende*) — en dat weten ze hier in 't dorp allemaal. (*Ten tweeden male klokgelui voor de Mis*).

Filomena, (*slaat een kruis*).

God beware me, om aan iets anders te denken. (*sluit haar huis af, doet haar doek om 't hoofd en gaat ter kerke.*)

Camilla.

Wacht, ik ga mee, Filomena! dadelijk. (*verlaat het terras*).

Filomena, (*tot Alsio*).

Zeg liever aan je vrouw, dat er voor de Mis geluid is — in plaats van zoo te leuteren. Ketters, dat jelui bent!

Alsio.

Ik wil nog eerst gauw m'n paarden verzorgen; dan zal ik 't haar wel zeggen! Wees maar niet bang — in z'n soort ben ik ook nog zoowat een christenmensch.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Nunzia, (*tot Alsio*).

Achttien soldi!

Alsio.

Hier, hier — schraaphals, laat 'n mensch toch eerst z'n geld tellen.

Camilla, (*uit de straat links — den doek om 't hoofd — geeft haar man den sleutel*).

Hier is de sleutel — en kom niet, zooals gewoonlijk, wanneer de hoogmis net afgeloopen is. — Begrepen? (*Zij gaat met Filomena in de kerk; Brasi begeeft zich in de smederij. Andere lieden gaan afzonderlijk over de plaats naar de kerk*).

Alsio, (*tot Nunzia*).

Daar — achttien soldi — dat ze je geluk brengen! (*wil den weg gaan, vanwaar hij kwam*).

Nunzia.

En .... waar heb je m'n zoon gezien, Alsio?

Santuzza, (*trekt haar aan den rok — zacht*).

Vraag hem niet — om Godswil.

Alsio, (*zich omkeerend*).

Twintig pas van m'n hofstee, toen ik bij 't aanbreken van den dag naar huis kwam. Hij scheen haast te hebben en liep me voorbij, zonder me te zien. Moet ik hem hier naar toe sturen, als ik hem soms ontmoet?

Nunzia.

Neen, o neen.

Alsio, (*gaat af*).

Nunzia, (*tot Santuzza*).

Waarom gaf je me een teeken, om te zwijgen?

Santuzza, (*antwoordt niet en laat het hoofd hangen*).

Nunzia.

Ha! — Waaraan denk je?

Santuzza, (*verbergt het gelaat in haar schort en barst in tranen uit*).

Ach, moeder Nunzia!

Nunzia, (*getroffen*).

Lola — de vrouw van Alsio!

Santuzza.

Wat moet ik beginnen, als Turiddo me nu verlaat?

Nunzia.

Ach God! ach God! Ik arme, ik.... wat zei je me daar? Dat kan niet zijn. Zeker, je vergist je. Alsio vergist zich ook.... en.... daar zijn er zoo velen, die de Bersaglieri-muts dragen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Santuzza.

Neen, neen, Alsio vergist zich niet — hij was het — Turiddo was het!

Nunzia.

Hoe weet je dat?

Santuzza.

Ik weet het — Turiddo bemint die Lola.

Nunzia.

Ach wat! Toen hij terugkwam, was zij getrouwd met Alsio, en hij had er vrede mee.

Santuzza.

Maar zij had er geen vrede mee.

Nunzia.

O! En hoe weet jij dat dan?

Santuzza.

Ha! en of ik het weet! Heeft ze niet altijd in 't venster geleund, als ze hem langs mijn deur zag komen? — Ja — ze ontstal hem mij met haar oogen, die schijnheilige! Altijd, altijd zocht ze hem tot zich te lokken. „Hé, Turiddo, hoe kom je hier zoo in de buurt? Denk toch niet meer aan mij! Bedenk, de lieve God heeft 't niet anders gewild. Nu moet ik mijn man

toebehooren!" (*hoonlachend*) Hahaha! „de lieve God, heeft het niet gewild." — Dat was zoo de lijmstok voor Turiddo. Hij zong wel onder *mijn* venster — haar trotseerend, omdat zij een ander getrouwd had! — (*zucht*) maar de ouwe liefde kon hij toch niet vergeten, al had hij ook gezworen, mij alleen lief te hebben. En als ik hem dan zoo hoorde zingen, *mijn* jongen, dan was 't, of me het hart uit 't lijf wilde springen, want ik voelde 't wel, dat de *woorden* slechts voor mij klonken, maar de *bedoeling* haar gold. Ja, om haar te trotseeren — o, ik zie het nou zoo duidelijk — stelde hij zich steeds verliefder aan, zoodat ik bijna krankzinnig werd — maar hoe kon ik „neen" zeggen, als hij mij zoo dringend smeekte: „Doe open, Santuzza, of je hebt me niet meer lief!" Hoe kon ik anders — en toen zei ik hem: „Luister, Turiddo — eerst moet je me zweren op het crusifix!" en hij heeft er op gezworen. — Later, toen zij het vernam, dat slechte wijf, toen werd ze doodelijk jaloersch — toen nam zij zich voor hem mij te ontstelen; en Turiddo is veranderd, omgekeerd, op eens.... zoo.... (*maakt een omkeerende handbeweging*) Hij huichelt het, want ik deed hem leed — maar met z'n *hart* bemint hij haar nog altijd — en nou — nou ik zoo ver ben, dat m'n broers me met hun eigen handen zouden wurgen, als ze 't te weten kwamen.... Maar wat

kan me dat schelen.... als Turiddo maar niet die andere liefheeft.... dan zou ik in vrede sterven! Gisterenavond kwam hij bij me en zei: „Vaarwel, ik moet weg; ik heb nog veel te doen," en dat zei hij met zoo'n trouw gezicht. God! hoe is het mogelijk, het verraad van een Judas in zich om te dragen, en zoo goed en trouw te schijnen. Later kwam een buurvrouw om het hennipgaren, dat ik gesponnen had, af te halen; die zei me, dat ze Turiddo in onze straat gezien had.... voor de deur van Lola.

Nunzia, (*slaat het kruis*).

O, kindeke Gods, en dat kom je me op een heiligen dag vertellen?

Santuzza.

Ach, moeder Nunzia! Welk een ongeluksdag brak er heden voor mij aan?

Nunzia.

Weet je wat, ga ter kerk en werp je neer aan het kruis.

Santuzza.

Neen, in de kerk kan ik dat niet, moeder Nunzia.

Nunzia, (*haar doek vouwend en om het hoofd leggend*).

God, sta mij bij! dat ik om al deze ellende Zijn dienst niet verzuim.

Santuzza.

Ga maar, ik zal wel zoolang op je boel passen; heb geen zorg, het is in goeie handen.

Nunzia.

Maar wat zul je doen?

Santuzza.

Weet ik het? Ik wil hier op hem wachten (*op de bank voor de deur wijzend*) als 'n arme bedelares!

Nunzia.

Hier, voor mijn huis?

Santuzza.

Wees niet bang, het huis ga ik niet binnen: Maar bij den Almachtige, tot wien ge nu in de kerk bidden gaat, jaag me niet van den drempel weg, moeder Nunzia! Ik smeek je, laat mij hier! Laat me, bij alles wat je op aarde dierbaar is, voor de laatste maal met hem spreken.

Nunzia, (*gaat mompelend den weg op*).

Hemelsche Vader, dat is jou zaak!

Brasi, (*uit de smederij komend*).

Wacht toch, wacht toch even! Moeder Nunzia, wij met z'n beidjes, die de winkels altijd open moeten

houden, komen altijd 't laatst. (*Nunzia gaat — Brasi tot Santuzza.*) Hé Santa, je gaat ook niet ter kerk, zeker omdat het Paschen is. Of willen wij samen 'ns 'n rozenkrans bidden?

Santuzza.

Laat me met rust!

Brasi.

Wel, voor den duivel! Ik zal je niet opeten! Alsof men niet wist....

Santuzza.

Laat me met vree.

Pippuzza, (*buiten adem — eerste slop links*).

Kom ik nog op tijd voor de Hoogmis, meester Brasi?

Brasi.

Loop maar, dan zal 't nog wel lukken. (*Pippuzza gaat — Brasi tot Santuzza.*) Zie je, 't gaat mij als onze klokkenluider: hij roept de menschen naar de kerk en blijft er zelf lekker buiten. (*naar het slop rechts achter ziende.*) O, daarom moet ik je alleen laten! Dat is dus de zaak! (*gaat naar de kerk.*) Zoo! Nou dan ga ik nog maar; ik wil je niet storen.

TWEEDE TOONEEL.

SANTUZZA. — TURIDDO MACCA, (*haastig uit het slop rechts.*) (*Santuzza springt bij zijn aanblik op*).

Turiddo, (*verrast*).

Hé! Santuzza, wat doe je hier?

Santuzza.

Ik wacht op je!

Turiddo.

Waar is m'n moeder?

Santuzza.

In de kerk!

Turiddo.

Zoo! Ga er dan ook heen.

Santuzza.

Neen! Ik ga niet naar de kerk!

Turiddo.

Op Paschen!

Santuzza.

Je weet toch, dat ik er niet heengaan kan!

Turiddo.

Ja, maar wat wil je dan?

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Santuzza.

Je spreken!

Turiddo.

Hier op de open straat?

Santuzza.

Waarom niet?

Turiddo.

De menschen zien ons!

Santuzza.

Laten ze ons zien!

Turiddo.

Wat scheelt je?

Santuzza.

Zeg me eerst, waar je vandaan komt!

Turiddo.

O, o! Wat moet dat beteekenen?

Santuzza.

Waar ben je van nacht geweest?

Turiddo, (*heftig*).

Ah! Ik moet dus zeggen, waar ik geweest ben?

Santuzza.

Waarom zoo kwaad te worden, als ik je vraag, waar je geweest bent? Kun je 't me niet zeggen?

Turiddo.

Ik ben in Francosonte geweest ....

Santuzza, (*maakt eene ontkennende beweging*).

Turiddo.

Jawel!

Santuzza.

Het is niet waar. Gisteren, twee uur na het Ave Maria, was je nog hier!

Turiddo.

Wel zoo! Ik was, waar ik was, en waar 't me bevalt.

Santuzza, (*den doek op de schouders latende vallen*).

O, Turiddo! Hoe kun je me zoo behandelen! Zie me in 't gelaat, lees je er niet het doodend verdriet in, dat m'n hart vaneen scheurt?

Turiddo.

Jou eigen schuld! Weet ik, wat jij je in 't hoofd gehaald hebt, dat je me om niets en niemendal van allerlei schandelijks verdenkt; je loopt me overal na, alsof ik 'n domme jongen ben! Of ben ik soms niet heer en meester, om te doen en te laten, wat ik wil? Hé?!

Santuzza.

Neen! Ik ben je niet nageloopen. Maar 't is

zooeven hier verteld, dat ze je van morgen vroeg voor de deur van Lola gezien hebben.

Turiddo.

Wie heeft dat gezegd?

Santuzza.

Alsio zelf — haar man!

Turiddo.

Hij! — Dus dat is je groote liefde voor mij, dat je haar man, dien Alsio, zulke dingen in het hoofd praat; je wilt hem zeker nog zoover brengen, dat hij me doodt?

Santuzza, (*met gevouwen handen op de knie vallend*).

Ach Turiddo, hoe kun je zoo iets zeggen?

Turiddo.

Sta op! Laat die geschiedenissen rusten! Sta op, of ik ga weg!

Santuzza, (*met een kreet*).

O! Je wilt gaan? Nou heengaan? Verlaten wil je me in m'n groote ellende en schande?

Turiddo.

Wat moet ik anders doen, als je me toch niet

gelooft? Wat die anderen zeggen, ja, dat geloof je. Niets is er van waar! Ik zeg je dat nog eens! Alsio heeft zich vergist. Ik ging op m'n weg er zoo maar voorbij .... Kijk nou 'ns aan. Nou heb jij je die geschiedenis met Lola in 't hoofd gehaald, *juist nou* haar man er is! Zie nou 'ns in, hoe dwaas je bent!

Santuzza.

Haar man is eerst van morgen thuisgekomen!

Turiddo.

Ah, weet je dat ook al! Mooi zoo! Je spionneert me in alles en met iedereen. Ik ben, bij God, m'n eigen baas niet meer!

Santuzza.

Zeker, Turiddo, je bent meester, om mij te wurgen — met je eigen handen te wurgen — als je dat wilt; en als een lam zal ik me stil houden, en je de handen lekken, als een hond.

Turiddo.

Nou, dus?!

Santuzza.

Maar zie je dan niet, dat die Lola m'n ziel in de eeuwige verdoemenis wil storten?

Turiddo.

Laat die Lola met rust!

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Santuzza.

En zij, waarom laat zij mij niet met rust? Waarom wil ze me jou ontrooven? Ik heb anders niets in de wereld.

Turiddo.

Neem je in acht! Je vergist je!

Santuzza.

Neen, ik vergis me niet! Je liep haar al na, vóór je soldaat werdt.

Turiddo.

Ouwe geschiedenissen! Nou is Lola getrouwd, en heeft haar eigen haard.

Santuzza.

Wat kan *jou* dat schelen? Jou heeft ze toch nog lief, al is ze getrouwd .... en zij .... uit jaloezie heeft ze me jou ontstolen .... en ik .... bemin ik je niet meer dan ooit, al heb je me ook verraden?

Turiddo.

Maar zwijg toch!

Santuzza.

Neen, ik kan niet zwijgen. De waanzin spookt me in de hersens. Heer, mijn God, wat moet ik doen, als hij me verlaat?!

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Turiddo.

Ik verlaat je niet, als je er me niet toe dwingt. Maar laat het je gezegd zijn: ik wil meester zijn, te doen en te laten, wat me lijkt. Tot nog toe heb ik, Goddank! nog geen keten aan m'n voet geduld.

Santuzza.

Wat bedoel je daarmee?

Turiddo.

Ik bedoel, dat jij met jè grenzenlooze jaloezie, niet goed meer bij je zinnen bent.

Santuzza.

Kan ik 't helpen? Kijk maar, wat is er van me geworden! Die Lola is mooier dan ik. Zij heeft haar hals en handen overladen met goud. Haar man laat het haar aan niets te kort komen, hij smukt haar op als een moeder-godsbeeld op 't altaar, dat ellendig wijf!

Turiddo.

Laat haar met rust!

Santuzza.

En hij verdedigt ze nog! Natuurlijk! Ah!

Turiddo.

Ik verdedig haar niet. 't Is mij onverschillig, of

haar man haar opsmukt als 'n moeder-godsbeeld op 't altaar! Maar 't is me niet onverschillig, door te gaan voor iemand, die er geen baas meer van is, te doen en te laten, wat hem lijkt.

DERDE TOONEEL.

LOLA, (*uit het eerste slop rechts*). — Vorigen.

Lola.

O, Turiddo! Heb je ook gezien, of m'n man naar de kerk gegaan is?

Turiddo.

Ik ben nog maar even hier, en heb je man niet gezien.

Lola.

Hij zei me: „Ik ga even naar den smid voor den Bruin, die 'n ijzer verloren heeft; ik tref je dadelijk in de kerk". En jelui vieren zoo 't Paaschfeest hier buiten vóór de kerk?

Santuzza.

Naar de kerk gaan alleen menschen, mooie Lola, die een rein geweten hebben!

Lola.

Daarvoor dank ik God, en kus de aarde! (*bukt*

zich een weinig, als wilde zij met de toppen van haar vingers den grond aanraken — welke ze dan haastig aan hare lippen brengt).

Santuzza.

Daar doe je wel aan, Lola, dat je God dankt, want menigeen kust de aarde, die niet waard is om er op te staan.

Turiddo.

Gaan we, Lola? Wij hebben hier verder niets meer te doen.

Lola.

Laat ik jelui niet storen, Turiddo; mijn voeten kunnen den weg alleen wel vinden, en ik wil jelui 't spel niet bederven.

Turiddo.

Maar als ik je toch zeg, dat we verder niets meer met elkander hebben.

Santuzza, (*hem weerhoudend*).

Jawel, we hebben nog wat met elkander te bespreken.

Lola.

Praat pleizierig, Turiddo. Blijf maar hier, en houd je koest. Ik ga mijn weg. (*gaat naar de kerk.*)

VIERDE TOONEEL.

Turiddo. — Santuzza.

Turiddo.

Daar heb je wat moois uitgebaald!

Santuzza.

Ja!

Turiddo.

Je hebt het dus met opzet gedaan?

Santuzza.

Ja, ik heb 't met opzet gedaan.

Turiddo, (*heft zijn hand op om te slaan*).

Ha! Bij 't bloed van Judas! Bij den dood van Christus!

Santuzza.

Vermoord me maar! denk je, dat me dat iets schelen kan? — Vooruit! Toe dan!

Turiddo.

Je bent me niet eens zooveel waard om je dood te slaan. (*wil gaan.*)

Santuzza.

Je verlaat me?

Turiddo.

't Is het beste, wat ik doen kan. — Ja, dat heb je er van, jou .... (*de klok luidt.*)

Santuzza.

Turiddo, om Godswil, ga niet weg! Hoor, God zelf roept je terug!

Turiddo.

Nou is 't genoeg! Ik ga.

Santuzza.

Waarheen?

Turiddo.

Waar 't me lijkt!.... Ik ga naar de Mis.

Santuzza.

Om Lola te toonen, dat je mij om lfarentwil hier hebt laten staan?

Turiddo.

Je bent krankzinnig!

Santuzza.

Je gaat niet, Turiddo! Je gaat niet naar de kerk, om je te bezondigen! Doe me dat niet aan tegenover dat wijf!

Turiddo.

En wat doe jij? Je wilt het de heele wereld laten zien, dat ik niet meer m'n eigen heer en meester ben; dat je me onder den duim houdt als een kwajongen.

Santuzza.

Wat gaat mij en jou de wereld aan? Ga niet, of ik sterf hier van verdriet en hartzeer.

Turiddo, (*zich losrukkend*).

Nou is 't genoeg, zeg ik je!

Santuzza, (*buiten zich zelf*).

Turiddo! Ter wille van onzen Heiland — die zich nu toont in de gewijde hostie, verlaat me niet.... om die Lola!

Turiddo, (*gaat*).

Santuzza, (*met een kreet*).

Hij gaat! (*woedend opspringend — dreigend*) Je zult 'n bloedig Paaschfeest vieren!

VIJFDE TOONEEL.

Alsio (*haastig uit het slop rechts*) — Santuzza (*in het midden van het tooneel*).

Santuzza.

Ha, Alsio — God heeft je gezonden!

Alsio.

Hoe ver is 't met de Mis, Santa?

Santuzza.

Je komt te laat; maar je vrouw is er voor je heen gegaan met Turiddo Macca.

Alsio.

Wat bedoel je daarmee?

Santuzza.

Ik zeg maar, dat je vrouw rondloopt, omhangen

met goud als 'n moedergods-beeld van het altaar, en dat ze je veel eer aandoet.

Alsio.

Zoo! En wat kan jou dat schelen?

Santuzza.

Wel, ik zeg dat zoo om jouwentwil; want terwijl jij 't land doortrekt, om 't brood te verdienen en om voor je vrouw geschenken te koopen — verfraait zij je huis op 'n andere manier....

Alsio.

Santa! — Wat heb je daar gezegd, Santa?

Santuzza.

Ik zeg, dat, terwijl jij daar buiten in weer en wind bent, je vrouw hier huishoudt op 'n alles behalve mooie manier.

Alsio.

Bij de wonden van Christus, Santa, ben je op den heiligen Paaschmorgen al zoo vroeg dronken, dan zal ik je den wijn dadelijk uit den kop drijven!

Santuzza.

Ik ben niet dronken, Alsio. Ik zeg slechts, wat me op 't hart ligt.

Alsio.

Houd op, Santa! Als 't de waarheid is — wat je

daar, egt — dan dank ik je, en kus ik je de handen, zooals ik m'n moeder zou doen, als ze uit haar graf opstond. Maar heb je gelogen, dan zweer ik je, dat ik je de oogen niet laat om te schreien, jou niet, en je heele gemeenen kliek niet!

Santuzza.

Schreien kan ik niet, Alsio. Deze oogen hebben ook toen niet geschreid, toen ze zagen, hoe Turiddo, die mij *m'n eer* roofde, naar Lola, jou vrouw, ging.

Alsio, (*plotseling weer volkomen kalm wordend*).

Als 't zoo is, dan is 't goed, en dank ik je, Santa.

Santuzza, (*terneergeslagen*).

Dank me niet! Neen! Ik ben niets anders dan een laaghartige verraderes.

Alsio.

Verraderes... dat ben je niet, Santa! Verraders zijn zij, die jou en mij 't mes in het hart gestooten hebben. En wanneer men die beiden ook 't valsche hart aan stukken hakte met schaardige, giftige messen — wat zou dat dan nog? — Niets — heelemaal niets! Hoor 'ns — als je ziet, dat m'n vrouw me zoekt, zeg haar dan, dat ik naar huis ben gegaan, om voor Turiddo een geschenk te halen. (*gaat af — eerste slop rechts.*) (*De menschen beginnen uit de kerk te komen.*)

en verwijderen zich rechts en links. Turiddo, Lola, Camilla, Moeder Nunzia, Filomena, gaan door zonder Santuzza te bemerken, die in haar mantel gehuld, achter rechts aan den weg blijft staan — alleen Brasi, die 't laatst komt, ziet haar.)

Brasi.

Hé Santa, je gaat naar de kerk, als een ander er uitgaat....

Santuzza.

Ik ben in doodzonde, meester Brasi! (*gaat in de kerk.*)

Intermezzo

ZESDE TOONEEL.

Brasi, (*gaat een oogenblik in de smederij*). — Camilla, (*gaat naar haar huis*). — Filomena, (*steekt den sleutel in het slot*). — Moeder Nunzia, (*gaat in de herberg om haar doek af te leggen.*)

Turiddo, (*tot Lola, die ook naar huis wil gaan*).

Lola, waarom ga je weg, zonder een woord te spreken?

Lola.

Ik ga naar huis; ik ben bezorgd om m'n man, omdat ik hem niet in de kerk gezien heb.

Turiddo.

Waar denk je aan! Hij zal wel dadelijk hier op de plaats zijn. We moeten hier nou allemaal 'n goed fermen slok wijn drinken, vrienden en buren, op el-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

kandeis welzijn en op de vroolijke feestdagen! Kom hier, Camilla, en jij ook Filomena!

Filomena.

Ik kom! ik kom! (*gaat in huis om haar doek af te leggen, en komt oogenblikkelijk terug.*)

Lola.

Dank je, Turiddo, ik ben vandaag niet dorstig.

Turiddo.

O, dat moog je me niet weigeren, Lola. Of moet het soms beduiden, dat je boos op me bent?

Lola.

Waarom zou ik boos op je zijn?

Turiddo.

Ja, dat vraag ik ook; waarom zou je boos op me zijn; ik heb je toch niks gedaan. En dan moet het op zoo'n Paaschdag gaan, als bij de groote wasch: als we wat tegen elkander hebben, dan moet het vandaag afgespoeld worden. En laten we nou je man gaan halen, die moet ook met ons meedrinken.

Brasi.

Vooruit kinderen, vroolijk op maar!

Camilla.

Ja, als er zoo wat aan de hand is, dan ben jij er altijd dadelijk bij. (*vouwt haar doek en legt hem op den arm.*)

Turiddo, (*in de herberg roepend*).

Hé, Moeder! Je hebt toch nog van dien ouwen goeie?

Nunzia, (*verschijnt*).

Jawel, misschien van dien goeien, die jij vandaag uit Francosonte zou meebrengen.

Turiddo.

Och wat! Vandaag is 't Paschen! Trek nou maar niet zoo'n lang gezicht! Later zal ik je wel alles vertellen, nou wachten onze vrienden!

Filomena.

Moeder Nunzia! Vandaag moog je wel 'ns niemendal op den wijn verdienen.

Turiddo.

Ik betaal! betaal alles met mijn eigen geld!

Nunzia, (*gaat in de herberg*).

Brasi.

Wie 't heeft, laat het rollen!

Lola.

Wie weet, hoe dikwijls je zulke aardigheden met de vrouwen in de stad uitgehaald hebt.... nou -- zoo meen ik 't niet; ik bedoel, toen je nog soldaat was; men kan je 't zoo aanzien, je hebt er den slag van.

Turiddo.

Och, wat vrouwen! Wat aardigheden! Hier en alleen hier in 't dorp heb ik altijd m'n hart en zinnen gehad.

Camilla.

Kom, vertel dat nou aan de arme zielen in het vagevuur.

Turiddo.

Op m'n woord, Camilla. Wij Bersaglieri met de pluim op den hoed — dat is bekend — wij zijn voor de vrouwen de zuivere honing. — Wat sipperlippen ze er naar.... pst! pst! mooie zwartkop, hierheen.... en dan die blikken, die ze je toewerpen.... een heilige zou er door van streek raken en verleid kunnen worden... maar ik... ik ben nou eenmaal niet van dat soort, waarvan men zegt: „uit het oog, uit het hart!"

Lola.

O, die mannen! Wie hen gelooven zou....

Turiddo.

Zeg liever: o die vrouwen! Eerst zweren ze je duizend eeden, en als dan zoo'n arme duivel weg moet.... z'n hart en hoofd heeft achtergelaten, niet eet en niet slaapt, en maar altijd denkt aan die ééne, dan treft hem plotseling als 'n schot, net in 't hart, het bericht: „Weet je 't al? Ze is getrouwd!"

Lola.

Je zou zeggen: wat een heilige boontjes! Geloof je dan soms, dat ze werkelijk maar aan die ééne denken, als ze daarginder zijn, onder zooveel en zooveel andere vrouwen? En die zouden ze niet eens aanzien? Wil je weten, hoe het gaat? aan de eerste de beste, die ze op hun weg ontmoeten, werpen ze hun hart toe.... natuurlijk om zich te troosten.

Turiddo.

Genoeg! Genoeg!

Nunzia, (*met een aarden kan en glas terugkomende*).

Dat is alles, wat er nog over is — jou schuld!

Camilla.

Leve de wijn en de vroolijkheid!

Brasi.

Nou kunnen we er op los drinken, zooals je gezegd hebt! Jij betaalt?

Turiddo.

Ik heb 't gezegd, en ik doe 't. Nou moeder, drink je mee?

Nunzia, (*gaat brommend in huis*).

Neen, neen, ik wil niet!

Turiddo.

En ze moppert alweer... wie weet waarover? O,

onze oudjes! Ze willen zich maar nooit herinneren, wat ze in hun jeugd zelf uitgehaald hebben... (*schenkt over de knie wijn uit een aarden kan in een klein eenvoudig glas, dat Nunzia meebracht en dat allen, nadat zij met een strijkage het glas opgenomen hebben, de een na den ander uitdrinken, dan den mond met de hand afvegen en die aflikken. Lola gebruikt daartoe haar schort. Dit spel kan uitgewerkt worden — daartusschen de volgende dialoog.*) Nou, op je welzijn, Lola! (*spel, als boven*) Je gezondheid, Camilla! (*als boven*) Drink toch, meester Brasi! (*enz. enz.*) Nou zullen we alle zorgen en pijnen wegspoelen.

ZEVENDE TOONEEL.

Alsio, (*van rechts*). — Turiddo. — Brasi. — Lola. — Camilla *en* Filomena.

Alsio.

Goeien dag, 't heele gezelschap!

Turiddo.

Hierheen Alsio, je moet met ons meedrinken. Op je welzijn, en het onze! (*schenkt het glas in en reikt het hem toe.*)

Alsio, (*het glas met de rugzijde van z'n hand afstootend*).

Dank je, Turiddo! Ik neem van jou geen wijn aan. Hij zou me slecht bekomen!

(*Kleine Pauze.*)

Turiddo.

Zooals je wilt! (*stort den wijn uit op den grond en zet het glas op de tafel; beiden zien elkander een oogenblik strak in de oogen.*)

Brasi, (*doet, alsof iemand hem uit de smederij riep.*)

Ja, ik kom! ik kom!

Turiddo.

Heb je me wat te zeggen, Alsio?

Alsio.

Niet, dat ik weet! Wat ik je te zeggen heb, weet je al.

Turiddo.

Goed, ik ben tot je dienst. (*Van de smederij uit geeft Brasi z'n vrouw een teeken om naar huis te komen. — Camilla af.*)

Lola.

Wat heb je met elkander?

Alsio, (*zonder naar zijne vrouw om te zien — haar met zijn ellebogen terugstootend*).

Kom 'n oogenblik met me mee, dan kunnen we die zaak ongestoord bespreken.

Turiddo.

Goed, wacht me bij de laatste huizen van het dorp.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Ik ga 'n oogenblik, om 't noodige.... je weet wel.... te halen, en kom je dan dadelijk achterop! (*zij omarmen en kussen elkaar — waarbij hij Alsio even in 't oor bijt**).

Alsio.

Nou dan — op dood of leven! (*wil gaan*).

Lola.

O jonkvrouw Maria! Alsio, waar ga je heen?

Alsio.

O, hier dicht in de buurt! Wat gaat het jou aan? Voor jou zou 't toch beter zijn, als ik maar nooit terugkwam. (*Filomena verwijdert zich — bevend en hoofdschuddend*).

Filomena.

Jezus Maria!

Turrido, (*Alsio ter zijde nemend*).

Hoor me aan, Alsio! Zoo waar God leeft, ik weet, dat ik je onrecht gedaan heb, en ik zou me door je laten wurgen, zonder een woord te spreken. Maar ik heb een schuld op 't geweten tegenover de arme Santa. Ik ben het, die haar in den afgrond gestort heb, en zoo waarlijk helpe mij God, ik sla je neer als 'n dollen hond, alleen om die arme vrouw voor ondergang te redden.

Alsio.

't Zij zoo — Ieder helpe zich, zooals hij kan. (*gaat achter rechts af*).

*) Zie het Voorwoord. — Brief G. Verga.

ACHTSTE TOONEEL.

Lola.

O Turiddo! Jij verlaat me ook? Nou 't zoo slecht staat?

Turiddo.

Met jou heb ik niets meer te maken. Tusschen ons tweeën is 't uit! Heb je 't dan niet gezien, dat wij, *je man* en *ik*, elkander op leven of dood omhelsd en gekust hebben?

Nunzia, (*verschijnt*).

Turiddo.

O Moeder!

Nunzia.

Wat is er nou weer?

Turiddo, (*tracht zijne opgewondenheid te overmeesteren*).

Niemendal; ik ga maar iets in orde brengen, moeder! Ik kan er niets aan veranderen! Geef me den sleutel van de kleine deur, dan ga ik door den wijnberg, om er gauwer te zijn! En kus me, lieve moeder — zooals je deedt, toen ik wegging om soldaat te worden — toen je dacht, dat ik nooit... meer terug zou komen... omdat.... omdat 't vandaag Paaschfeest is...

Nunzia.

Maar wat beteekent dat?

Turiddo.

Och, ik praat maar.... zooals de wijn 't me op

den tong brengt. Ik heb wel een slok te veel gedronken. Ik ga even loopen.... dan zal 't hoofd wel bekoelen. En als ik soms.... neem Santa bij je, die niemand op de wereld had.... denk daaraan, lieve moeder.... (*gaat in huis.*)

NEGENDE TOONEEL.

NUNZIA (*verbaasd*). — LOLA (*hevig ontroerd*). — CAMILLA (*loert om den hoek*). — FILOMENA (*voor de huisdeur*). — BRASI (*onder het afdak*).

Nunzia.

God in den hemel, wat moet dat beteekenen?

Brasi, (*vleiend — dringend*).

Lola! Ga liever naar huis! Toe!

Lola, (*in de hoogste mate opgewonden*).

Waarom moet ik naar huis?

Brasi.

Het past niet, dat jelui op dit oogenblik op de openbare straat zijn. Als je geleide verlangt... Camilla, blijf jij bij moeder Nunzia.... als soms....

Filomena, (*naderend*).

O, Jezus Maria, Jezus Maria! sta ons bij!

Nunzia.

Maar waar is m'n zoon dan heen?

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Camilla, (*aan 't oor van haar man*).

Wat is er toch gebeurd?

Brasi.

Heb je 't dan niet gezien, nadat ze elkander omhelsd hadden, den blik.... dien ze toen wisselden? Daarin stond te lezen: Tusschen ons is 't op dood of leven!

Camilla.

O Maria, Heilige! bid voor haar!

Nunzia, (*meer en meer 't hoofd verliezend*).

Maar waar is dan m'n zoon Turiddo? God, wat moet dat alles beteekenen?

Lola.

Niets anders, dan dat we een bloedig Paaschfeest zullen vieren, moeder Nunzia, en dat we allen aan je wijn den dood gedronken hebben.

Pippuzza, (*haastig — gillend*).

Jezus Maria! Ze hebben hem vermoord! Ze hebben hem vermoord! Turiddo ligt daargindler in z'n bloed! (*Allen loopen haar gillend na. Nunzia met de handen in 't haar slaakt een rauwen kreet. Twee karabiniers vliegen over 't tooneel. Lola blijft alleen voor 't voetlicht, waar zij met een kreet neervalt.*)

EINDE.

ar man).

elkander om-
oen wisselden?
is 't op dood

verliezend).
do? God, wat

lig Paaschfeest
we allen aan je

lend).
oord! Ze heb-
rginder in z'n
Nunzia met de
eet. Twee ka-
ijft alleen voor
valt.)

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PNRI 87188 - 31

SUHAIMI

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA